

τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν ἐφ' ὅσον οἱ ἄνθρωποι διατελοῦσιν ἀρπαγες, ἀδικοί, αἰσχροκερδεῖς, ἀσυείδητοι, ἀθεόφοβοι, ἡ πτωχεία δὲν θέλει ἐκλείψῃ ἀπὸ τῆς γῆς.

Ἡ πτωχεία ἀρα ὑπάρχει γέννημα καὶ θρέμμα τῆς ἀμαρτίας, ἥτις ἐμφωλεύει εἰς τὸν ἄνθρωπον, καὶ τῆς ἀδίκου Κυβερνήσεως, ἥτις ἐπικρατεῖ εἰς τὰς κοινίας.

Θέλουσιν εὐρίσκεισθαι πάντοτε πτωχοί· ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος δὲν θέλει ἐκρίζωσται ποτὲ ἐντελῶς τὴν ἀμαρτίαν ἀπὸ τοῦ βάθος τῆς καρδίας του.

Θέλουσιν ὀλιγοστεύει οἱ πτωχοί, ἐφ' ὅσον αἱ κοινῶναι βελτιώσῃ τὸν τρόπον τῆς πολιτείας των, πληροφρονηθεῖσαι ἐκ τῆς μακρᾶς πείρας ὅτι φησιώσιν καὶ ἀποθνήσκουσιν μάλιστα μυριάδες ἀνθρώπων ὡς θύματα ἑλεεινᾶ τῆς πλεονεξίας καὶ ἀδικίας ὀλίγων τινῶν μόνων.

Ἄν θέλητε νὰ ἐκλείψῃ ἡ πτωχεία, ἐξαλείψατε τὴν ἀμαρτίαν πρῶτον μὲν ἀφ' ἑαυτῶν, ἔπειτα δὲ ἀπὸ τῶν ἄλλων καὶ τρίτον ἀπὸ τῶν Κυβερνήσεων.

Ἡ πτωχεία δὲν καταστρέφεται ὅταν λαμβάνωμεν τὸ ξένον πρᾶγμα· διότι τότε αὐξάνομεν τὸ κακόν· ἕκαστος ὀρεῖται νὰ διαφυλάττῃ ὅτι ἀπέκτησεν· ἐπειδὴ κατ' ἄλλον τρόπον, οὐδεὶς ἤθελεν εἶναι ἀτόχος· πάντες ὁμως πρέπει νὰ ἀποκτῶμεν διὰ μόνης τῆς ἐργασίας ὅ,τι δὲν ἔχομεν· ἐπειδὴ ἄνευ τούτου ἡ πτωχεία δικαιώνεται.

§. 2.

Ὅταν δένδρον τι τύχη μόνον, προσβάλλεται πανταχόθεν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, καὶ γυμνοῦται ἀπὸ τὰ φύλλα του, οἱ δὲ κλάδοι ἀντὶ νὰ ὑψωθῶσι ταπεινοῦνται, ὡς ἂν ἐξήτουν τὴν γῆν.

Ὅταν φυτὸν τι εὐρίσκηται μόνον, μὴ σκεπόμενον κατὰ τοῦ ἡλιακοῦ καύσωνος, μαραίνεται ταχέως καὶ ἀποθνήσκει.

Ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος ὅταν ὑπάρχη μόνος, ὁ ἀνεμος τῆς ἰσχύος καὶ τῆς βίας τὸν κάμπτει εἰς τὴν γῆν, ἡ δὲ ἀνθρώπινος πλεονεξία τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν ἀπορροᾶ τὴν ἰκμάδα, ἐκ τῆς ὁποίας τρέφεται.

Μὴ εἶστε ὡς τὸ φυτὸν, ἢ τὸ δένδρον, τὰ ὅποια εὐρίσκονται μόνα, ἀλλ' ἐνωθῆτε καὶ βοηθεῖσθε ἀμοιβαίως κατὰ πᾶσαν περίστασιν ὡς χριστιανοί.

Διότι ἂν τύχητε διηρημένοι, ἕκαστος δὲ ὑμῶν φροντίξῃ περὶ ἑαυτοῦ, μὴ ἐλπίζετε ἄλλο παρά θλίψεις, δυστυχίας καὶ καταδυναστεϊαν.

Ἀλλ' ὑπάρχει ἀρα γε ὁ ἀσθενέστερον παρὰ τὸ στρουθίον (τὸν σπορίτην, πυργίτην), ἢ ἄλλο ἀσπρότερον παρὰ τὴν χελιδόνα; Καὶ ὁμως ὅταν ἀναφαίνεται ὁ ἰεραεὶς μακρόθεν, τὰ πτηνὰ ταῦτα, αἱ χελιδόνες καὶ τὰ στρουθία, κατορθῶσι νὰ τὸν διώξωσι· διότι συναθροίζομενα πέριξ, τὸν ἐξελαύνουσιν ἀθρόα.

Λάβετε παραδείγμα τὸ στρουθίον καὶ τὴν χελιδόνα, καὶ ποτὲ δὲν θέλει ὑπερισχύσει καθ' ἡμῶν ἡ ἀδικία ὁποιαδήποτε τύχη.

Ὅστις ἀποχωρίζεται ἐκ τῶν ἀδελφῶν του, ὁ φόβος τὸν παρακολουθεῖ περιπατοῦντα, κἀθηται πλησίον του,

ὅταν ἀναπαύηται, οὔτε δὲ καθ' ὑπνον ποτὲ τὸν ἤσυχον.

Ἄν λοιπὸν ἐρωτηθῆτε πόσοι ἔστε; εἰς ἀποκρίσιν διότι πάντες πρέπει νὰ ἀποτελεῖτε ὡς ἓνα μόνον θῶρον.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε πάντας ἴσους. Ἀλλ' ἐξ ἑστέ τινες μὲν ἐτυχε νὰ ἔχωσι πλειοτέραν σωματικὴν ἰσότητα, ὀξύτερον νοῦν, σταθερωτέραν θέλησιν καὶ συμφέροι νὰ ὀδηγῶσι τοὺς λοιπούς· ἀλλὰ τινες ἔχουσιν πολλὰκις μάλιστα καὶ μακρόθεν ἐρχόμενοι, νὰ ἐπιβῶσι τοὺς ἄλλους καὶ νὰ τρέφονται ὡς κηφήναι τοὺς κόπους των.

Ὁ Θεὸς προβλέπων τοῦτο, διέταξε τοὺς ἀποστόλους νὰ ἀγαπῶνται διὰ νὰ εὐρίσκωνται πάντοτε ἅμα, ὥστε οἱ ἀδύνατοι νὰ μὴ γείνωσι θήραμα πείγινον τῶν δυνατῶν, οἱ δὲ πτωχοὶ τῶ πνεύματος μὴ ἄγωνται καὶ φέρονται ὡς κτήνη ἀπὸ τῶν ἐπιβῶντων.

Περιπατῶν τις ἄνθρωπος εἰς τὸ ὄρος ἑφθασιώ τονόπον, ὅπου μέγας βράχος κυλισθεὶς κατέλαβεν τὸ πλάτος τῆς ὁδοῦ, ὥστε δὲν ἔμενε τόπος, οὐδὲ δεξιῶν, οὐδ' ἐξ ἀριστερῶν εἰς τὸν διαβάτην νὰ χωρήσῃ πρὸς τὰ ἐμπροσθεν.

Τότε ὁ ἄνθρωπος βλέπων ὅτι ἦτο ἀδύνατος αὐτὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του, ἐδοκίμασε μετακινήσῃ τὸν βράχον· ἀλλ' αἱ προσπάθειαι του βησαν μάταια, ἂν καὶ ὁ ἰδρῶς του ἔσταζε κροτῶν ἀπὸ τὸν κόπον.

Ἀπηλπυμένος καὶ περίλυπος λοιπὸν ἐκάθηται θέλω γίνεαι, εἶπεν, ὅταν μὲ καταλάβῃ ἡ νύξ ἐν μέσῳ ἐρήμου ταύτης ἄνευ τροφῆς, καὶ σκέπης, καὶ ἰσπίσεως οἰασθήποτε, ὅτε τὰ ἄγρια θηρία ἐξέρχονται διὰ νὰ χορτασθῶσι μὲ σάρκα καὶ αἷμα;

Ἐν ᾧ δὲ ταῦτα διελογίζετο, ἰδοὺ καὶ ἕτερος κόπος προφθάνει· ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δοκιμάσας νὰ τακυσθῇ τὸν λίθον δὲν ἐπέτυχε μᾶλλον τοῦ ἄλλου.

Μετὰ δὲ ταῦτα ἦλθον καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁμοίως οὐδ' ἐξ αὐτῶν εὐτύχησε πλειότερον εἰς τὸν κείμενον ἄθλον.

Τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν εἰς τοὺς λοιπούς· Ἄνα ἄς παρακαλέσωμεν τὸν Ὑψίστον· ἴσως μᾶς εὐτυχεῖ ἡμεῖς εἰς τὴν δεινὴν ταύτην συμφορᾶν.

Πάντες τότε συνήεσαν καὶ ὁμοθυμαδὸν ἔκειν τὸν οὐράνιον ἡμῶν πατέρα.

Τοῦτο δὲ γενομένου ὁ δημηγόρος εἶπε καὶ πρὸς τοὺς ἄδελφοὺς ὅτι οὐδεὶς ἡμῶν ἐδυνήθη νὰ κατορθώσῃ τίς οἶδε, κατορθώσωμεν ὁμοῦ πάντες, ἂν ἐπιβῶσιν ἡμεῖς.

Εὐθὺς δὲ ἐγερθέντες ὤθησαν συνάμα ἅπαντες βράχον καὶ πραγματικῶς ὁ μὲν βράχος μετεκλίθη δὲ δυστυχεῖς ἐκείναι ἐδυνήθησαν νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον των.

Ὅδοιπὸρος ὑπάρχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, ὁδὸς δὲ ἡ ζωῆ, ὁ δὲ βράχος παριστάνει τὸν ὄσον εἰς τὸν δρόμον του ἀπαντᾶ. Οὐδεὶς ἀνθρώπων κατὰ μέρος δύναται νὰ μετακινήσῃ τὸν βράχον· ἀλλ' ὁ Θεὸς ἐξέβυσσε τὸ βάρος του τὸσον ἀκρίβειαν τῆς δικαιοσύνης τὴν ἀλάνθασον πλάστιγγα, ὥστε ἕκαστος ἰσχυρῶς ποτὲ τοὺς συνοδοιποροῦντας καὶ ὁμογενοῦς.